

Chữ Lác Vần Ác

LM Nguyễn Trung Tây

Chương một: Chữ ác

Tháng 10. Buổi sáng thu rét lạnh. Trời lạnh teo da teo thịt! Tâm bước vào lớp. Mười hai cặp mắt ngái ngủ ngược lên nhìn.

- Chào những người xuất gia trẻ tuổi. Kỳ trước mình học tới đâu rồi?

Sinh viên chưa kịp trả lời, Tâm xuống giọng,

- Hôm nay có pop quiz. 10 phút nhé!

Giấy thi được phát ra. Yên lặng, hoàn toàn yên lặng! Trong thình lạng, những bộ mặt căng tràn nhựa sống bắt đầu biến dạng méo mó, những cái lưng thẳng băng của tuổi hai mươi tự nhiên cong xuống. Trong thình lạng, hơn ba mươi khuôn mặt căng thẳng, mắt tròn tròn nhìn vào tờ giấy thi trước mặt. Trong thình lạng, tự nhiên Tâm cảm thấy mình có máu ác, tự nhiên Tâm sợ, sợ mai một chết, bị đày xuống Hỏa Ngục bởi ác. Tâm sợ mai một chán đời xuất gia, quyết định nhập gia, lấy vợ, vợ sinh con dị hình.

Thời xưa, mẹ của Mục Kiến Liên ác, làm bánh chay nhân thịt cho các vị tăng. Chết đi, bà bị đày xuống dưới địa ngục, ngồi trên bàn chông sắt, hai tay nâng cao, đầu đội vạc dầu nóng, com đưa vào miệng cháy bùng lên!

Thời nay, sinh viên hồi hộp, đau tim với những bài pop quiz của Tâm. Chết đi, Tâm bị đày xuống dưới đáy địa ngục, ngồi trên những cuốn sách. Sách bị đốt cháy dâng cao những ngọn lửa thiêu đốt Tâm. Lửa cháy mãi! Lửa không tàn! Thời nay, sinh viên bạc phơ những mái tóc xanh vì những đêm chong đèn thức trắng, đồ ké hai con mắt học và làm bài cho lớp của Tâm. Mai một chết đi, dưới đáy địa ngục Tâm phải giơ cao hai tay. Trên lòng hai bàn tay chồng chất những bài pop quiz, bài thi dài năm mươi câu, và bài văn nghị luận dày đặc tư liệu trích dẫn dài mười trang mà Tâm bắt sinh viên trong lớp phải làm. Tất cả đang cháy. Giấy cháy đốt nóng hai lòng bàn tay của Tâm. Lửa cháy nhưng những bài thi không tan thành tro. Lửa cháy mãi! Lửa cháy hoài! Lửa đốt bàn tay cầm phấn trắng, lửa thiêu bàn tay cầm viết mực đỏ, bàn tay một thời ở ác với sinh viên.

Thời xưa, trong khi đang đánh nhau với người Amalek nơi sa mạc, Moses giơ cao hai tay, người Do Thái thắng. Khi mệt mỏi, ông buông tay xuống, giặc cỏ Amalek lần tới giết người du mục Do Thái không nung tay. Cuối cùng Aaron và Hur, mỗi người một bên, nâng cao hai tay của đại lãnh tụ Moses. Thế là trận chiến tàn. Phần thắng nghiêng về dân du mục.

Thời nay, Tâm bị đày xuống Hỏa Ngục bởi ác. Trong cõi đoạn trường Hỏa Ngục, Tâm sẽ chẳng được ông Aaron và ông Hur giúp đỡ, nâng cao hai tay, bởi hai người này lên Thiên Đàng rồi. Họ đâu còn có mặt ở nơi chứa rác rưởi Hỏa Ngục.

Thời xưa, ông phú hộ vô danh ở ác. Thấy người ăn xin Lazarus nằm ngay trước cửa nhà, ông chơi một tình lơ. Chết đi, ông bị đày xuống Hỏa Ngục. Nơi đáy địa ngục ông mở miệng xin một giọt nước nhúng vào đầu lưỡi, nhưng không ai cho.

Thời nay, Tâm ác với sinh viên. Chết đi, Tâm ngồi trên lửa, hai lòng bàn tay cũng đầy lửa. Mở miệng ra xin một giọt nước, chắc chẳng ai cho!

Tự nhiên Tâm thắc mắc trong cõi rác rưởi của Hỏa Ngục, làm sao kiếm cho ra những giọt nước lạnh dập tắt những ngọn lửa đang bốc cao thiêu đốt Tâm?

Chương hai: Chữ lác

Đời sống tại trường đại học vui thì không sao, những lúc buồn tênh, máu lác nổi lên, Tâm muốn vô phòng, dọn dẹp đồ đạc, cời chiếc áo xuất gia, về nhà lấy vợ, dụ dỗ vợ sinh cho mình mười hai đứa con, chẵn một tá, đủ quân số cho một đội banh bóng chuyên. Con chơi, bố và mẹ ngồi vỗ tay khen ngợi, “Sao con tôi giỏi quá”! Làm việc với sinh viên tại trường đại học, càng ngày càng hiểu thêm nhiều về chữ Lác, chủ nghĩa Lác, “Lacism”, Lác-ki-dzâm, của đời sống thiền với thiền viện. Mấy anh chàng sinh viên mới, chưa biết Tâm có máu lác, thắc mắc,

- Sao cha đi tu?

- Cũng không biết. Một vài lúc tự nhiên thấy mình hơi ngu ngu. “Trăm năm trong cõi người ta, Chữ tu cùng với chữ ngu một vằn”.

Người sinh viên mở tròn mắt kinh ngạc nghe người xuất gia sửa lại lời thơ của đại văn hào Việt Nam. Trong trường, nhiều việc, mệt, máu lác nổi lên, Tâm kiếm chuyện sinh sự. Thế là khâu nghiệp có dịp dâng cao.

- Chào cha! Cha khỏe không?

- Khỏe gì!

Có tên còn dám nói,

- Con chưa thấy ai du côn như cha!

Tâm trợn mắt nhìn người sinh viên,

- Sao lại nói vậy?

- Nhìn cha không giống người tu hành.

- Gì cơ! Như thế nào mới là người tu hành?

Máu lác dâng cao, người xuất gia tiếp tục,

- Hôm nọ tới một xứ lạ làm lễ. Bữa đó ngủ quên, dậy trễ, không kịp mặc áo đen, đầu lại chải bốc lên kiểu dân găng-stor, ma-phi-a. Bước vào phòng mặc áo của nhà thờ, người tu hành thấy hai ba bà đạo đức đang to nhỏ thì thầm với nhau. Một bà ngược lên nhìn nhân vật lạ mặt. Chắc sáng đó, bà ta chưa ăn sáng, bụng đói, muốn sinh sự! Thấy người xuất gia, bà cất giọng, “Xin lỗi... Có phải có đạo hay không”? Xui cho bà này, sáng hôm đó, một buổi sáng âm u, tuyết ngập tới rèm cửa sổ, trời lạnh teo da teo thịt, người xuất gia dậy trễ, trễ luôn ly cà-phê sáng sớm. Vậy là máu lác dâng cao có ngọn trong lòng. Bà đạo đức sinh sự, người xuất gia sự sinh, “Bộ nhìn không giống hả”? Biết gặp phải người có máu lác, bà đạo đức xuống giọng, “Không! Cũng giống lắm...” Người xuất gia nhỏ nhẹ, “Ừa, vậy sao còn hỏi”!...

Ăn cơm tối xong, liếc mắt nhìn ngang dọc, chỉ thấy Mít ta trong phòng ăn rộng thênh thang của trường đại học, thầy trò lại ngồi xúm lại, nói tiếng Văn Lang.

- Sao Dòng Ngôi Lời mình nổi tiếng là lác vậy?

- À, chuyện là như thế này. Vào một buổi sáng trên Thiên Đàng. Thánh Phêrô mới thức dậy, còn ngái ngủ. Mắt nhắm mắt mở ngái mở cửa Thiên Đàng. Ngay trước cửa vườn Địa Đàng, ngài thấy một ông thầy Dòng Đồng Công. Con biết Dòng Đồng Công chứ gì, họ cũng đi truyền giáo như mình, truyền giáo chứ không phải truyền cái gì khác đâu... Thấy thầy dòng với cổ áo đen, thánh Phêrô che miệng ngáp dài, dầm dề hỏi, “Tu dòng nào”? Thấy thánh Phêrô không vui, thầy Dòng Đồng Công nhỏ nhẹ trả lời, “Dạ! Thừa thánh Phêrô, con tu ở Dòng Đồng Công”. Sau khi nghe thầy Dòng Đồng Công xưng danh, thánh Phêrô cúi xuống lật vài trang sách trong cuốn sổ. Cuối cùng ngài nói, vẫn với giọng nói dầm dề, “Thôi, vào đi”. Thầy Dòng Đồng Công không vui lắm trước thái độ bất thân thiện của thánh Phêrô, nhưng cũng không dám nói gì. Trong yên lặng thầy bước qua cửa Thiên Đàng. Bất ngờ ngay lúc đó lại thêm một thầy dòng mặc áo đen xuất hiện ngay trước mặt thánh Phêrô. Thánh Phêrô lại hỏi, “Tu dòng nào”? “Dạ, Dòng Ngôi Lời”. Nghe tới ba chữ Dòng Ngôi Lời, thánh Phêrô đổi sắc mặt. Ngài vui hẳn lên! Hớn ha hớn hở như trẻ con được quà, ngài gọi tất cả các thiên thần trên Thiên Đàng chắp đèn, kết hoa, ca hát chào mừng thầy Dòng Ngôi Lời. Mới đi được mấy bước, thấy sự tình như vậy, thầy Dòng Đồng Công khó chịu lắm. Quay lại, thầy Dòng Đồng Công nói với thánh Phêrô, “Con nghĩ thánh Phêrô không công bằng”! Nghiêm sắc mặt, thánh Phêrô hỏi, “Sao con lại nói vậy”? “Thầy Dòng Ngôi Lời và con cùng đi tu như nhau. Tụi con cùng sống một đời sống tận hiến như nhau. Tụi con cùng có ba lời khấn, khó nghèo, khiết tịnh, vâng lời như nhau. Khi con lên Thiên Đàng, thánh Phêrô không thèm chào đón. Còn ông thầy Dòng Ngôi Lời, thánh Phêrô gọi thiên thần chắp đèn, kết hoa, đốt hương trầm chào đón”. Thánh Phêrô chép miệng, nói, “Con không hiểu gì hết. Dòng Đồng Công của con lên Thiên Đàng nhiều lắm! Còn cái Dòng Ngôi Lời này, lâu lắm mới được một ông”!...

- Bây giờ hiểu tại sao Dòng Ngôi Lời nổi tiếng là lác chưa? Biết chữ viết tắt của Dòng Ngôi Lời không? Ba chữ thôi, SVD. SVD là Societas Verbi Divini trong tiếng La Tinh, có nghĩa là Dòng (Societas) [của] Ngôi Lời (Verbi Divini). Đôi khi ngồi buồn buồn, viết thư cho mấy tên bạn thân, sau tên cha, cha không viết ba chữ S.V.D. mà là L.A.C.

Chương ba: Chữ lác vẫn ác!

Tháng 2. Trời mùa đông. Mấy ngày hôm nay, tự nhiên ấm lại. Nhiệt độ đang nằm ở những con số -10 độ F bỗng bất ngờ thay đổi. Dấu âm (-) biến mất. 10, rồi 20, rồi 30 độ F. Trời ấm! Xuân hình như chuẩn bị ghé về thăm lại miền Trung Tây Hoa Kỳ. Độ lác trong máu của người xuất gia nhờ thế xuống thật thấp. Sáng nay mới trả lại bài thi năm mươi câu hỏi cho sinh viên trong lớp Cự Uớc. Ăn trưa xong, đang tính đóng cửa văn phòng, len lén kiểm chỗ ngủ trưa, người sinh viên bất ngờ xuất hiện ngay trước cửa,

- Điểm thi của con thấp quá!!!

- ???

Tâm yên lặng nhìn, không nói gì, không muốn nói gì.

Trong yên lặng, trong bầu không khí căng thẳng, mắt người sinh viên bắt đầu đỏ hoe, bởi anh chàng

biết người đang ngồi trước mặt có máu lác, lác nặng, “Trăm năm trong cõi người ta, Chữ tu cùng với chữ ngu một vắn”! Nhưng ngay bây giờ người xuất gia biết mình có một chọn lựa, “Trăm năm trong cõi người ta”, không biết có nên tiếp tục gieo vắn ác cho danh từ lác hay không? Nếu chọn vắn ác, người xuất gia sẽ nói, “Còn ba bài thi nữa, cố gắng học lấy điểm cao hơn”. Nhưng Tâm thấy những giọt nước mắt châu ngọc hình như đang chuẩn bị rơi xuống!!!

Cuộc đời! Ôi cuộc đời! Càng ngày người ta càng vắn minh ra, người ta càng biết cách làm khổ nhau nhiều hơn, làm cho nhau khóc nhiều hơn. Thời xưa, có người xuất gia thò ngón tay kéo ra từ vũng bùn hôi tanh một chiếc guốc mộc cho người con gái đang đứng khóc bên vệ đường. Sau khi vị tăng viên tịch, thân thể được đưa lên giàn củi đốt. Lửa cháy mấy ngày rồi, vị cao tăng đã tan ra tro bụi, nhưng ngón tay ngày xưa nhặt chiếc guốc cho người con gái vẫn còn nguyên vẹn, không tiêu tan!

Có người nói tại vị cao tăng phạm sắc giới, ngón tay ngày xưa không tan được nữa.

Tâm không nghĩ như vậy! Ngón tay không cháy tan theo ngọn lửa bởi vì ngón tay đã hóa ra kim cương bất hoại! Không muốn biển nước mắt của nhân loại có thêm dịp ngập tràn, người xuất gia quyết định cúi nghiêng người xuống vũng bùn hôi tanh! Bụt Phật nói, “Ta không vào địa ngục thì ai sẽ vào”? Bởi Bồ Đề Tâm, vị cao tăng dám hủy hoại công lao của một đời tu hành để ngăn lại những giọt nước mắt của nhân gian. Cao tăng! Cao tăng! Đại Cao tăng! Đại Tự Tại, Đại Giác Ngộ, Đại Từ Bi!

Tâm nghĩ câu chuyện của vị cao tăng không chấm dứt ở chỗ ngón tay. Phần kết của câu chuyện chắc bị ai đó cắt bỏ đi rồi. Phần kết,

Trong lúc người ta đang thì thào bàn tán về ngón tay còn sót lại trên đồng tro tàn, từ trời cao, một chú chim bồ câu trắng toát bay sà xuống, mỏ hồng đào ngậm ngón tay bay thẳng về cõi Niết Bàn. Tới trước mặt Bụt Phật, chú bồ câu nhả ngón tay xuống lòng bàn tay của Ngài. Bụt Phật mở miệng cười. Ngài cất ngón tay kim cương lóng lánh vào trong người. Và vị cao tăng hóa thành Bụt,

Ông Bụt hiền hậu soi đường dẫn lối cho cô Tấm chân lấm tay bùn, ngồi nhặt đậu xanh đậu đen, khóc như mưa!

Tâm nhìn vào mắt người sinh viên, mắt đỏ hoe. Những giọt nước mắt châu ngọc này Tâm muốn để dành cho ngày sau. Hy vọng mai này dưới đáy địa ngục, trong khi người xuất gia có máu lác đang ngồi trên đồng sách vở bị đốt cháy, hai tay giơ cao, trên lòng hai bàn tay lửa cháy bùng bùng, những giọt nước châu ngọc trên khuôn mặt của người sinh viên sẽ nhỏ xuống, dập tắt bớt đi những ngọn lửa đang thiêu đốt Tâm. Ông nhà giàu ở ác, xin một giọt nước làm nguội đầu lưỡi, không ai cho, bởi ông không biết sợ. Không sợ, ông không thềm ngăn chặn những giọt nước mắt của người hành khất hàng xóm Lazarus. Tâm ác với sinh viên, nhưng người xuất gia biết sợ. Sợ mai này nhập gia, sinh con bị dị hình; sợ bị đốt cháy như bà mẹ của Mục Kiền Liên; sợ mở miệng ra không ai ban phát cho một giọt nước. Biết sợ, Tâm biết ngăn lại những giọt nước mắt, để dành lại cho ngày sau.

- Thôi, về nhà học bài cho cẩn thận. Tuần tới vào văn phòng thi lại một lần nữa nhé.

Người xuất gia quyết định không gieo vắn ác cho chữ lác.